

אוצר הנפש

** *		
17:21	16:08	י-ם
17:23	16:24	ת"א
17:21	16:16	חיפה
17:24	16:27	ב"ש

עלון שבועי בענייני תורת הנפש ותיקון המדות משיעורי הרב יצחק גינזבורג שליט"א

אוצר הסיפור

אולי זה הפוך

כמו בכל עיירה, תמיד יש את המשוגע של העיירה. כך היה גם בעירו של רבי ישראל מרוז'ין, (שיום ההילולא שלו חל בג' בחשון).

פעם פגש משוגע זה את רבי ישראל מרוז'ין

ואמר לו - 'רבי, דו

ביסט משיח בן יוסף,

איך בין משיח בן דוד'

[אתה משיח בן יוסף

ואני משיח בן דוד].

(ידוע שמשוגע = אני

משיח). פנה אליו רבי

ישראל מרוז'ין וענה

- 'אפשר פאקערט' (אולי זה [הפוך]).

החסידיים שהיו מסביב רבי ישראל מרוז'ין,

התדיינו בינם לבין עצמם על המחזה - 'למה

היה צריך רבי ישראל מרוז'ין לענות לו בכלל!'

'למה הוא דבר אליו כל כך יפה, הרי אותו משוגע

דבר אליו בצורה מאוד לא מכובדת'. לבסוף

הוכרע הדיון בין החסידיים, וההסבר לדבר הוא -

שבשביל הרבי, גם אותו משוגע וגם כולנו, בדיוק

אותו דבר - היחס שלו אלינו והיחס שלו לאותו

משוגע הוא בדיוק אותו הדבר, אצלו אין שום

הבדל בין יהודים. זה 'השגה' של גדולי החסידיים

של הרבי.

(מתוך הספר "סיפורי צדיקים")

הצלחה תלויה בהליכה למקום אחר - "לך לך"

חז"ל דורשים את "יהי אור" על אברהם אבינו - "אברהם התחיל להאיר". מה הדבור הראשון שה' אומר

לאברהם אבינו, היהודי הראשון? "לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר אראך". הציווי הראשון

ליהודי הראשון, שכולנו צריכים להזדהות איתו ולקיים אותו, הוא בבחינת "גפן ממצרים תסיע" - כולנו גפן.

ה' צריך לעקור אותנו מאור כשדים ולנטוע אותו מחדש בארץ ישראל. גם באור כשדים הוא עשה חיל - שבר את

הפסלים של אבא שלו, השליכו אותו לכבשן האש והוא יצא חי.

כל החלק הזה של החיים של אברהם לא מוזכר בתורה - למה? כי בשביל אברהם אבינו זהו עולם התהו שלו,

עדיין בגדר "קרני חגבים" שלו, עד שה' אומר לו "לך לך... אל הארץ אשר אראך" - אני עוקר אותך מכאן. שוב,

לפי האריז"ל עקירה היא חוית מות, חוית קבורה, אתה עדיין קיים אבל אתה מרגיש שאתה מת - ופתאום אתה

צומח מחדש מקרני חגבים לארזי הלבנון.

אם אתה מרגיש שאתה לא מוצלח - סימן שלא עקרו אותך עדיין. חזקה שאם יעקרו אותך וישתלו אותך - או

שאתה תעקור את עצמך ותשתול את עצמך במקום אחר - שם תצליח. לכל אחד יש מזל של הצלחה, רק שהוא

צריך לקיים את ה"לך לך", צריך לצאת מכאן וללכת למקום אחר. העקירה וההליכה למקום אחר יכולות להיות גם

בגשמיות ממש ויכולות להיות גם בפנימיות, ברוחניות - צריך לצאת מהמוסכמות, מהנחות העולם, ועל ידי קול

חדש להגיע למקום חדש לגמרי.

(אור לר"ח כסלו תשפ"ד)

יו"ל ע"י תלמידי הרב גינזבורג. להצטרפות לתפוצת שיעורי הרב: דוא"ל: itielgi@gmail.com וואטסאפ: 050-7951105

אוצר הפרשה

הכוכבים - נשמות ישראל

ה' אמר לאברהם אבינו, היהודי הראשון, "הבט

נא השמימה וספר הכוכבים אם תוכל לספר אתם"

ואז "ויאמר לו כה יהיה זרעך". על כך כתוב "והאמן

בהוי' ויחשבה לו צדקה". האמונה האיתנה של "איתן

האזרחי", זה אברהם אבינו, שהיא-היא ה"צדקה"

שלו, גמילות-החסד שלו - הכל בא מכך שהוא מביט

השמימה וסופר את הכוכבים, מנסה לספור אותם אבל

נוכח לדעת שהוא לא יכול, "אם תוכל לספר אתם".

"כה יהיה זרעך" - אלו נשמות ישראל. כלומר, דרך

הסכך של הסוכה מתגלות הנשמות החדשות. מהן ז"ת

דעתיק? נשמות חדשות שעתידות להוולד בביאת

מלך המשיח, "כה יהיה זרעך", שהן בבחינת אין סוף

ממש. הנשמות של עכשיו הן עדיין בגדר סוף, "חלק

בורא שנעשה נברא", אבל הנשמות של משיח, עליו

נאמר "דרך כוכב מיעקב" - משיח בעצמו הוא כוכב

- הן בלי סוף.

(מוצאי י"ט תשרי פ"ד)

אוצר קצר

כיצד נוחלים שלושת האבות את ארץ ישראל?

רוב השבטים בחרו, וכשהגיע הזמן לחזור הביתה ה' מצוה עליו "שוב אל ארץ אבותיך".

בתורה יש הרבה פסוקי תשובה, וברובם התשובה היינו שיבה מחו"ל לארץ ישראל. כל הרעיון שתשובה היא לשוב לארץ – וכנראה גם מי שנמצא בארץ צריך את עבודת התשובה של הארץ – הוא "שוב אל ארץ אבותיך [אברהם ויצחק]". "שוב" ו"וישב" באים מאותו שער, שב – לכאורה אם אתה יושב במקום אינך צריך לשוב אליו אבל השער זהה ובודאי יש קשר בין תשובה לשיבה.

כתוב "לשבת יצרה" – הארץ נקראת "ארץ נושבת", ארץ מיושבת. זו תכונת התפארת של ארץ ישראל, אותה מיישבת בחינת יעקב, מדת הרחמים. **הוא מיישב את הארץ בכך שמוליד הרבה ילדים**, יותר מאברהם ויצחק – הוא מוליד את עם ישראל. סתם יצירה היא מדת התפארת – "לא תהו בראה לשבת יצרה" היינו מדת יעקב.

אם כן, למדנו שהארץ שייכת לאבות, מהם אנחנו נוחלים אותה. הנחלה היא הנצח (ועלינו להודות עליה מאד מאד), אבל צריך להבין באיזה אופן ה' נתן את הארץ לאבות: **לאברהם ה' אמר להתהלך** – גם אצלנו, אם רוצים את כל השלבים, יש ענין גדול להתהלך בארץ, לעשות טיולים, על מנת

להחזיק את הארץ. זהו דין כיבוש. אחר כך, **כדי לגור בארץ, צריך יראת ה' טהורה** – אף פעם לא להיות מבסוט ממה שעשיתי, שתהיה "מצוה גוררת מצוה".

אח"כ בא "וישב יעקב בארץ מגורי אביו", **כח יעקב לישב את "מגורי אביו", לפעול התכללות אמתית וגלויה לעין של מדת היראה עם כח המניע שלה**, מדת האהבה, ובסוד "יעקב אשר פדה את אברהם" – ביעקב מתגלם סוד עקדת יצחק, יחוד כנפי הנפש, אהבה ויראה, ב"תפארת גופא".

ליעקב ה' אומר גם בחו"ל "שוב לארץ" – לאברהם ה' לא אומר "שוב", כי לא היה כאן קודם, אבל יעקב שייך לארץ בעצם – ראש שאומר: איפה שלא תהיה "שוב לארץ" ותישב אותה. יחסית, אברהם ויצחק הם "לא תהו בראה" – אברהם הוא תהו יציב, יצחק תהו שיכול להשבר – ואחריהם יכול לבוא יעקב ש"לשבת יצרה" בריבוי ילדים, כח התפארת.

(כ"ה טבת ע"ט)

לכל אחד משלושת האבות ה' אומר פועל אחר. לאברהם אבינו ה' אומר "התהלך בארץ", כפי שאמר לו "לך לך... אל הארץ אשר אראך" – **אברהם אבינו קשור להליכה** (כמו שנאמר "ויסע אברם הלך ונסוע הנגבה").

ידוע בחסידות שהתהלכות היינו תנועת "רצוא ושוב" – "מטי ולא מטי", כניסה ויציאה – אך **בהתקדמות מתמדת**. זו מעלת הנשמות על המלאכים, שה"רצוא ושוב" שלהם חוזר על עצמו.

ליצחק אבינו ה' אומר "גור בארץ", וכתוב גם "וישב יצחק בגר". ודאי שהתורה דורשת לשון נופל על לשון, קשר בין "גור" ל"גרר". גרר הוא שם של מקום פלשתיים אותו צריך לגרור להכלל בקדושת הארץ, כי ליצחק אסור לצאת מהארץ, כ"עולה תמימה". את ה"וישב" שלו לוקח יעקב בנו, "וישב יעקב בארץ מגורי אביו בארץ כנען", אבל קודם כתוב "וישב יצחק בגרר". כתוב בחסידות ש"גור" – חוץ מלשון **מגורים**, דירה – הוא גם לשון פחד ("מגור מסביב") וגם לשון אוצר-מגורה, בסוד "יראת הוי' היא אוצרו", שיש לה' "אוצר של יראת שמים".

כעת נאמר יסוד חשוב: לשם מה צריך יראה? **יצחק הוא צמצום עם המשכה**. צריך "וישב יצחק בגרר", גרירה בקדושה היא

"מצוה גוררת מצוה". עשיתי מצוה, ומיד אני יודע שלא עשיתי מספיק (וממילא אין מקום לסיפוק), ואני חייב מיד לעשות עוד מצוה. זו מדת "גור בארץ" של יצחק – עשיתי משהו ברוחניות? לא מספיק, צריך להוריד אותו שיתבטא במלכות עלי ארץ, "גור בארץ" (לגרור את השמים לארץ). או, בלשון חז"ל שהרבי הרבה לצטט, "יש לו מנה רוצה מאתים" בקדושה. כל מה שעשינו אף פעם לא מספיק. זו מדת יצחק, בזכותה מתרבות המצוות.

אז מגיעים לשלב הבא – ליעקב, "ופרצת ימה וקדמה וצפנה ונגבה ונברכו בכך כל משפחות האדמה ובזרעך". אצל יעקב אבינו הפסוק הכי חשוב ביחס לארץ הוא, כנ"ל, "וישב יעקב בארץ מגורי אביו" – הוא יושב במקום שה' אמר לאביו "גור בארץ", "מגורי אביו". זו פתיחת פרשה בתורה, פרשת "וישב". אבל זהו תיאור, ואנו מחפשים ציווי מה', בדומה לפסוקי אברהם ויצחק. אכן, יש עוד פסוק – יעקב יצא להתחתן ולהוליד את

**הארץ
שייכת
לאבות,
מהם אנחנו
נוחלים
אותה**